

som det også har været det tidligere, at ministeren får en fyldig rådgivning om, hvordan en konkret sag skal behandles i forhold til Folketinget og det politisk-taktiske spil, der er i den sammenhæng.

Jeg vil også give de ordførere ret, som har understreget, at den form for rådgivning er blevet stadig vigtigere i de senere år som følge af mediefokuseringen og for den sags skyld også på grund af den indsats, som Folketingets medlemmer gør ved at spørge ministre og bede regeringen om redegørelser osv. Også det har naturligvis været medvirkende til det skred, som vi har diskuteret her i dag.

Jeg synes sådan set ikke, der er nogen grund til at gå ind i de nærmere principielle drøftelser. Der er citeret fra forskellige betænkninger og udtalelser, og det er udmærket alt sammen. Når det så gælder, hvordan den her debat skal konkluderes, vil jeg godt sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side i virkeligheden kan støtte alle tre fremlagte forslag til vedtagelse. Men efter vores opfattelse er det af hr. Aage Frandsen og SF fremlagte forslag det mest formålstjenlige, når det gælder det, jeg efterlyste tidligere i debatten, nemlig at få samlet et flertal i Folketinget bag et forslag til vedtagelse, som kan føre til, at grænserne for, hvad ministre kan bruge embedsværket til, bliver præciseret – vel at mærke med henblik på, at embedsmændenes troværdighed ikke lider overlast.

Jeg vil i den sammenhæng godt pege på pind tre i det forslag til vedtagelse, som er fremlagt af hr. Aage Frandsen om, at opmærksomheden i den forbindelse særlig skal rettes imod embedsværkets arbejde i forbindelse med valgkamp. Hr. Aage Frandsen foretog tidligere i debatten en præcisering, hvor han understregede, at det gjaldt for så vidt både folketingsvalgkampe og folkeafstemninger, men så gjorde han også den meget væsentlige tilføjelse, at der er forskel på disse. Og det er netop den forskel, som forslaget til vedtagelse her afspejler, men også, at det er vigtigt at se på embedsmændenes rolle og virksomhed i begge situationer under den forudsætning, at der er forskel på de to situationer. Det synes jeg er et vigtigt bidrag, som regeringen kan give i forhold til det arbejde, der allerede er gjort af forskellige udvalg, og som har været flittigt citeret her i debatten i dag.

Derfor kan jeg ende op med at sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side agter at stemme for det af SF fremlagte forslag til vedtagelse, når det kommer til afstemning her senere.

Kim Behnke (FRI):

Om få døgn vil der foretages et skifte ikke kun i det ovale værelse i Det Hvide Hus i Washington, men som de fleste af de tilstedeværende jo er opmærksomme på, så har man en tradition i USA, som går ud på, at store dele af embedsapparatet ved samme lejlighed bliver skiftet ud.

Vi har en amerikansk ambassadør her i København, som de fleste af os har hilst på, og vi synes jo, det er ærgerligt, at han i den forbindelse skal stoppe sit virke her i København. Der er jo ingen af os, der kan forestille sig, at lige præcis en amerikansk ambassadør i København skulle være udtryk for en særlig politisering i retning af at fremme de synspunkter, som den nuværende præsident har i forhold til det, hans efterfølger vil kunne gøre.

Når man har sammenlignet det amerikanske system med det danske, er vi altid blevet belært om, at et system som det amerikanske ville være fuldstændig utænkeligt i Danmark, for i Danmark må det være sådan, at uanset hvem der er regeringsbærende, uanset om det er et enkelt parti eller en koalition af partier, må det være sådan, at den danske embedsstand betjener den til enhver tid siddende regering neutralt og objektivt.

Det synes vi ikke længere er tilfældet, og konklusionen må jo på sigt blive, at vi får et system som det amerikanske, nemlig at når der bliver skiftet ud på regeringsbænken, altså i minister-rækkerne, så vil man samtidig begynde at skifte ud i embedsrækkerne, fordi embedsmændene er ansat ud fra deres partimedlemskab, ud fra deres politiske overbevisning og ikke ud fra, i hvilket omfang de har bestået embedseksamener og vist deres kvaliteter rent fagligt.

Det er ikke en udvikling, vi bryder os om i Frihed 2000. Vi mener ikke, at vi skal have amerikanske tilstande, hvor man er nødsaget til at skifte toppen ud, blot fordi der sker et regerings-skifte.

Lad mig lave en anden sammenligning med de amerikanske tilstande. Da den nuværende amerikanske præsident, Bill Clinton, stillede op til sidste valg, hvor han ønskede genvalg, ønskede han at kontakte en række sponsorer, der skulle sponsorere hans egen og det demokratiske partis valgkamp. Der blev senere rejst kritik mod ham, fordi han havde brugt telefoner i Det Hvide Hus til at ringe ud af Det Hvide Hus og bede om støtte. Rent faktisk måtte det demokratiske parti tilbagebetale, hvad det havde kostet.